

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **R. S.**, bytom Š., K., zastúpeného **JUDr. V. Š.**, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie v B, Š., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-77/PK-2009 zo dňa 19. augusta 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S 186/2009-47 zo dňa 3. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S 186/2009-47 zo dňa 3. septembra 2010 **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) v záhlaví uvedené rozhodnutie, ktorým žalovaný podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo 184 zo dňa 20. mája 2009, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko svojím konaním – vedením osobného motorového vozidla v čase mimo

výkonu štátnej služby v meste Břeclav v Českej republike, po tom, čo bol kontrolovaný z dôvodu nerovnomernej jazdy policajnou hliadkou Obvodného oddelenia Polície Českej republiky Břeclav (ďalej len ako „OO P ČR Břeclav“), sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, ako aj lekárskeho vyšetreniu a odberu krvi a vulgárne, slovne urážal dvoch členov policajnej hliadky Polície ČR pri prevoze na obvodné oddelenie, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta vymedzené v § 48 ods. 3 písm. g) a h) zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj článok I. písm. a) bod 4 rozkazu Ministra vnútra SR č. 9/97. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a priznal vo veci plne úspešnému žalobcovi ich náhradu v celkovej výške 373,14 €.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc sa na ustanovenia § 233 ods. 1, § 238 ods. 1 až 4 a § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. konštatoval, po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu, že žalovaný dôsledne neuplatnil vyššie citované ustanovenia zákona zdôrazniac, že jeho povinnosťou bolo pred vydaním napadnutého rozhodnutia zistiť skutočný stav veci a to úplne a presne, t.j. zistiť všetky právne významné skutočnosti, keďže iba zistenie úplného a presného stavu veci je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Uviedol, že žalovaný pri svojom rozhodnutí vychádzal iba z dôkazu, a to úradného záznamu hliadky OO P ČR Břeclav a žalobcove tvrdenia o priebehu celej udalosti, ako aj výpovede Š. a S. – svedkov udalosti bez ďalšieho vyhodnotil za účelové, poukazujúc pritom na priateľský vzťah žalobcu a týchto svedkov. Dôvodil, že povinnosťou správneho orgánu bolo zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti vzťahujúce sa na vec, bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Z vyššie uvedených dôvodov, vyhodnotiac námietky žalobcu, poukazujúce na vady administratívneho konania za opodstatnené, dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 písm. c) OSP zrušil. Zároveň prvostupňový súd poučil žalovaný správny orgán v akom smere má doplniť dokazovanie za účelom úplného zistenia skutkového stavu veci. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a priznal vo veci plne úspešnému žalobcovi ich náhradu v celkovej výške 373,14 €, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie, podanie žaloby) á 115,90 € za úkony vykonané v roku 2009 a za 1 úkon právnej služby uskutočnený v roku 2010 (účasť na pojednávaní) á 120,23 € a paušálnej náhrady 2x 6,95 € a 1x 7,21 € v súlade s ustanoveniami § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len ako „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“).

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe zamietnutia žaloby, dôvodiac tým, že prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP). Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia k podanej žalobe žalobcu, ktoré bolo zaslané prvostupňovému súdu pod č. p.: SLV-174/PS-S-2009, zdôrazniac, že sa nestotožňuje s jeho názorom, že

by nevykonával všetky dôkazy ozrejmujúce skutkový stav veci a že ním zistený skutkový stav nepostačuje pre posúdenie veci. Namietal, že práve zadováženými dôkazmi tvoriacimi súčasť predloženého spisového materiálu, s ktorými mal možnosť oboznámiť sa aj žalobca, mu bolo vytýkané protiprávne konanie v dostatočnom rozsahu preukázané. Uviedol, že príčinou prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len ako „PZ“) bolo porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. a to z dôvodu, že žalobca dňa 21. marca 2009 v čase okolo 03.10 hod mimo výkon štátnej služby viedol v meste Břeclav (Česká republika) po Břeclavskej ulici osobné motorové vozidlo zn. VW Golf, evidenčného čísla X., pričom na znamenia službukonajúcej hliadky OO P ČR Břeclav prenasledujúcej jeho vozidlo za použitia zapnutých majákov a znamení na zastavenie, nereagoval a zastavil až následne na ul. Čechova. Hliadkou bol opakovane vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške prístrojom na zistenie alkoholu v dychu, ktorú odmietol a následne bol na účely vykonania procesných úkonov potrebných na zadokumentovanie jeho protiprávneho konania v súlade s platnými právnymi predpismi ČR zaistený a predvedený na OO P ČR Břeclav, pričom počas prevozu mal žalobca vulgárne slovne urážať oboch členov policajnej hliadky Polície ČR. Rovnako po prevoze do Nemocnice Břeclav sa lekárskemu vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu a odberu krvi, podrobiť odmietol. Konštatoval, že tento skutkový stav zistil na základe vlastného šetrenia podľa § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., zabezpečil si úradný záznam členov hliadky OO P ČR Břeclav, v ktorom táto presne popísala skutkový dej udalosti, ako aj protiprávne konanie žalobcu. K obrane žalobcu založenej na tom, že mal sedieť na zadnom sedadle a po prudkom zabrzdení mal prepadnúť medzi sedadlá vodiča a spolujazdca, uviedol, že táto bola vyvrátená úradným záznamom hliadky OO P ČR Břeclav, v ktorom príslušníci polície podrobne popísali konanie žalobcu pred zastavením a následne po zastavení vozidla nasledovne: *“...V spätnom zrkadle policajná hliadka uvidela vozidlo odbočovať v rovnakom smere, ktorým stálo služobné vozidlo policajnej hliadky, kedy vodič tohto vozidla s veľkými ťažkosťami sa vyhol svetelnému obrubníku uprostred vozovky s dopravnou značkou prikázaný smer obchádzky v blízkosti prechodu pre chodcov a vytvoril tzv. myšičku okolo tejto značky. Toto vozidlo pokračovalo v priamom smere, kedy toto vozidlo podišlo služobné vozidlo OO P ČR Břeclav z pravej strany v súvislom pruhu, pričom si policajná hliadka stačila všimnúť na vzdialenosť 50-100 cm osobu vodiča, ktorým bol muž vo veku 30-40 rokov v čiernej bunde s málo vlasmi na hlave...”* Na základe uvedeného konštatoval, že hliadka polície osobu vodiča videla zreteľne. Uviedol ďalej, že v úradnom zázname príslušníci OO P ČR Břeclav uviedli, že *“...vo vzdialenosti asi 100 m na ul. Čechova od križovatky ulíc Břetislavova, Bratislavská a Čechová prenasledované vozidlo zašlo na pravý okraj vozovky medzi parkujúce vozidlá, pričom policajná hliadka OO P ČR Břeclav ihneď po zastavení prenasledovaného vozidla zastavila svoje služobné vozidlo šikmo cez celú šírku ulice Čechova a pravým predným blatníkom služobného vozidla zablokovala ľavé predné dvere vodiča prenasledovaného vozidla, pričom obidvaja členovia hliadky mali výborný výhľad na osádku celého vozidla...”* Z predmetného úradnému záznamu tiež vyplýva, že vykonanou kontrolou bolo zistené, **že vodičom vozidla bol práve žalobca**, pričom

v osobe spolujazdca bol zistený M. S., a že z dychu vodiča (žalobcu) bol cítiť silný zápach alkoholu. Poukázal na to, že objektívnosť úradného záznamu členov hliadky OO P ČR Břeclav potvrdzuje aj zápisnica o výsluchu účastníka konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru (č. p.: ORP-205-6/DI-TT-2009), v ktorej žalobca uviedol, že s ppráp. B. sa osobne nepozná. Na margo obrany žalobcu o jeho prepadnutí medzi sedadlá v prednej časti vozidla, nasledujúcom po prudkom zabrzdení vozidla, mal za to, že by bolo v rozpore aj s fyzikálnymi zákonmi, aby žalobca s výškou cca 190 cm sediaci vo vozidle na zadnom sedadle, po zabrzdení vozidla následne prepadol medzi sedadlá v prednej časti vozidla a potom sa bez problémov posadil na miesto vodiča a z uvedeného dôvodu preto aj výpovede A. Š. a M. S. vyhodnotil ako účelové, konštatujúc, že ich cieľom bolo zbaviť žalobcu zodpovednosti za spáchané protiprávne konanie. Uviedol, že v samostatnom personálnom konaní vedenom podľa ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. môžu za dôkaz slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Za potrebné považoval uviesť, že zásada objektívnej pravdy bola v danom prípade dôsledne dodržaná, zdôrazniac zároveň, že pri hodnotení dôkazov starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci konania. Mal za to, že podstata princípu voľného hodnotenia dôkazov spočíva v tom, že v hodnotení výsledkov dokazovania, je príslušný nadriadený, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., slobodný. Uviedol ďalej, že v hodnotiacej činnosti je iba obmedzený napr. pravidlami formálnej logiky, ktorým by hodnotiace úsudky nemali odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a napokon povinnosťou hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a stručne odôvodniť. Poukázal na to, že nie je dôvod neveriť vyjadreniam príslušníkov Polície ČR Břeclav, ktorí popisovali protiprávne konanie žalobcu tak, ako sa v skutočnosti stalo, pričom práve vyjadrenia kamarátov žalobcu je potrebné považovať za účelové. Poukázal na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov je vecou jeho správnej úvahy, na základe ktorej posudzuje, či má určitú skutočnosť považovať za dokázanú, či vykonané dôkazy postačujú alebo je potrebné ešte vykonať ďalšie dôkazy, prípadne či je potrebné zadovážiť ďalšie poklady pre rozhodnutie. Záverom zdôraznil, že dôkazy v danej veci zhromaždené v súlade so zákonom, boli vyhodnotené zákonom súladným spôsobom a tieto boli postačujúce pre vydanie napadnutého personálneho rozkazu, keďže nimi bolo žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané jeho protiprávne konanie, priečiace sa obsahu služobnej prísahy policajta.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, navrhujúc napadnutý rozsudok, ako vecne správny potvrdiť, uviedol, že žalovaný pred vydaním rozhodnutia č. SLV-77/PK-2009 zo dňa 19. augusta 2009 neúplne zistil skutočný stav veci, toto vydal predčasne a z uvedeného dôvodu ho bolo potrebné ako nezákonné zrušiť. Mal za to, že žalovaný spôsobil vady administratívneho konania tým, že sa bez ďalšieho, vo svojej správnej úvahe, stotožnil so závermi hliadky Polície ČR, pričom medzi tvrdeniami policajtov ČR zadokumentovaných v úradnom zázname a tvrdeniami zachytenými v jeho výpovediach a výpovediach svedkov sú podstatné rozpory, ktoré mal žalovaný pred vydaním správneho rozhodnutia odstrániť. Tieto rozpory demonštroval tým, že on vypovedal, že hliadka Polície ČR, ktorá prenasledovala vozidlo, v ktorom sa nachádzal, na križovatke v tvare písmena „Y“ odbočila doľava,

pričom ich vozidlo, ktoré viedol vodič Š. pokračovalo doprava. Tým poukázal na to, že bude potrebné preukázať, kde a po akom čase sa vozidlo Polície ČR otočilo a kam bolo schopné vozidlo Š. dôjsť, kým ich opäť vozidlo Polície ČR dostihlo a rovnako, či v tomto čase mohol vodič Š. zabrzdiť tak, až žalobca zo zadného sedadla „preletel“ dopredu a súčasne, či sa mohol vodič vzdialiť od vozidla tak, že ho na ulici policajti ČR nevideli. Za týmto účelom navrhol vykonať vyšetrovací experiment, najlepšie rekonštrukciu. Záverom poukázal na novú skutočnosť, ktorú navrhol odvolaciemu súdu preveriť a to, že sa dňa 21. marca 2009, t.j. v ten istý deň, v ktorý sa odmietol podrobiť dychovej skúške na kontrolu alkoholu v krvi (z dôvodov uvádzaných v žalobe), dvakrát podrobil dychovej skúške, na výzvu svojich nadriadených, s výsledkom dychovej skúšky 0,00 a je teda otázne, či v inkriminovaný deň alkohol požil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prisahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. g) a h) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný
g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 citovaného zákona.

Odvolačný súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 184, zo dňa 20. mája 2009, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta stanovené v § 48 ods. 3 písm. g) a h) citovaného zákona, ako aj čl. I písm. a) bod 4 rozkazu Ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ a to tým, že dňa 21. marca 2009 asi o 03.10 hod v čase mimo výkon štátnej služby viedol v meste Břeclav (Česká republika) po Břetislavovej ul. osobné motorové vozidlo zn. VW Golf, evidenčného čísla X. a potom čo bol kontrolovaný z dôvodu nerovnomernej jazdy policajnou hliadkou OO P ČR Břeclav, sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, ako aj lekárskeho vyšetreniu a odberu krvi a pri prevoze na obvodné oddelenie vulgárne, slovne urážal dvoch členov policajnej hliadky Polície ČR.

Odvolačný súd mal ďalej z administratívneho spisu preukázané, že **obrana žalobcu**, založená na jeho tvrdení, že **v inkriminovanom čase osobné vozidlo zn. VW Golf, evidenčného čísla X. neriadil**, bola v prospech žalobcu potvrdená svedeckými výpoveďami svedkov A. Š. a M. S., ktorí obaja, sú v priateľskom vzťahu so žalobcom.

Úlohou súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona, z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania, nestotožniac sa s názorom prvostupňového súdu, považuje za dostatočné a preukazujúce, že žalobca porušil povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. g) a h) zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa vo svojich rozhodnutiach vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadali s obranou žalobcu založenou na tvrdeniach svedkov A. Š. a M. S., že nebol vodičom kontrolovaného osobného vozidla, považujúc tieto za účelové a smerujúce len k zbaveniu sa jeho zodpovednosti za protiprávne konanie. Odvolací súd, vychádzajúc z úradného záznamu policajnej hliadky OO P ČR, o dôveryhodnosti ktorého nemá dôvod pochybovať, ako aj z logickej úvahy **o možnosti „prepadnutia“ žalobcu zo zadného sedadla na sedadlo vodiča**, a to s prihliadnutím na jeho výšku a veľkosť vozidla, má súladne s názorom žalovaného správneho orgánu za to, že táto alternatíva sa javí ako nemožná realizácie v priebehu niekoľkých sekúnd, nakoľko policajná hliadka v úradnom zázname uviedla, že **„ihneď po zastavení prenasledovaného vozidla, svoje služobné vozidlo zastavila šikmo cez celú šírku ulice Čechova a pravým predným blatníkom služobného vozidla zablokovala ľavé predné dvere vodiča prenasledovaného vozidla“**. V úradnom zázname sa rovnako neuvádza, že by policajná hliadka vzhľadom vybehnúť z vozidla nejakú osobu, pričom odvolací súd v danej veci považuje **za relevantnú tú skutočnosť**, že žalobca v rámci prvého výsluchu vykonaného dňa 21. marca 2009 na Krajskom riaditeľstve polície Juhomoravského kraja Polície Českej republiky **neuviedol, že by vodičom zastaveného vozidla mal byť A. Š.** S prihliadnutím na túto skutočnosť, ako aj na to, že A. Š. sa na Políciu ČR prihlásil až nasledujúci deň po jeho stretnutí so žalobcom, odvolací súd obranu žalobcu, ako aj svedecké výpovede A. Š. a M. S. vyhodnotil za účelové. Upriamiac pozornosť na uvedenú skutočnosť, odvolací súd uvádza, že dokazovanie v danej veci bolo vykonané zákonným spôsobom, keď za nosný dôkaz bol žalovaným správnym orgánom, zhodne s prvostupňovým správnym orgánom prijatý úradný záznam policajnej hliadky OO P ČR, ktorého vážnosť nie je možné v danej veci spochybniť ani navrhovaným znaleckým dokazovaním, posudzujúcim možnosť „preletenia žalobcu“ zo zadného sedadla na sedadlo vodiča, a to s poukazom na logické posúdenie žalobcom tvrdenej skutočnosti, za využitia zákonom dovolenej správnej úvahy. Navyše je potrebné uviesť, že i po prípadnom doplnení dokazovania v smere naznačenom prvostupňovým súdom, by nemohlo byť hodnoverne preukázané tvrdenie žalobcu, že on vozidlo v kontrolovanom čase neriadil (i keď sa nachádzal na mieste vodiča), ale vozidlo riadil A. Š., ktorý sa v čase kontroly policajnou hliadkou vo vozidle nenachádzal, ale prihlásil sa na príslušnom policajnom oddelení a to v doprovode žalobcu až na nasledujúci deň. Záverom je potrebné uviesť, že dôkazné bremeno tvrdenia, že žalobca vozidlo neriadil bolo na žalobcovi, keďže bolo nesporné, že v čase kontroly hliadkou polície sa žalobca nachádzal na mieste vodiča. Žalobca však svoje tvrdenie, že on vozidlo neriadil, žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal.

Podľa názoru odvolacieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona, pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že

jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Odvolaací súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhladol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodnené, zdôrazniac zároveň, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, posúdil námietky žalovaného, smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za dôvodné, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP v spojení s § 220 OSP zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 28. septembra 2011

**JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth